

Durant tot el dia d'ahir es van fer unes jornades espiritistes a Barcelona, en què hi va haver tallers vivencials i conferències ■ PERE VIRGILI

La Barcelona que creu en l'existència dels esperits

SEGLE XIX • Els espiritistes van ser molt importants a Catalunya fins que la dictadura de Franco els va voler aniquilar **DESCONEIXEMENT** • Als centres “no hi trobarà ni espelmes, ni pràctiques endevinatòries”, asseguren els seguidors del moviment religiós

Mireia Rourera
BARCELONA

Els espiritistes catalans van celebrar ahir al Centre de Cultura Contemporània (CCCC) la setena Jornada Espiritista de Barcelona, que va néixer, expliquen els organitzadors, per “donar empena a un moviment que havia estat molt important a Catalunya a finals del s. XIX i principis del s. XX i va ser molt perseguit pel franquisme, que pràcticament el va fer desaparèixer”. “Hi ha tanta informació negativa sobre l'espiritisme, sobre el que fem nosaltres, que la gent es confon i es pensa una cosa que no és”, explica Alfredo Tabueña, un dels responsables del Centre Espiritista Amalia Domingo Soler. Aquest centre, el més important de Barcelona, pren el nom d'una espiritista –que també era mèdium– mítica al món (se l'estudia a tot arreu) que vivia a Barcelona tot i haver nascut a Sevilla i expressava el que li deien els esperits sobretot a través de la poesia. Poesia mèdiumica, se'n diu.

Aquesta mèdium va ser molt important a finals del segle XIX i principis del XX a Barcelona, que era, precisament, una de les ciu-

tats del món on l'espiritisme tenia més empena, més seguidors i on més s'estudiava (fins al punt que s'hi va celebrar el 1888, coincidint amb l'Exposició Universal, el Primer Congrés Espiritista Internacional, i el 1934 se'n va celebrar un altre, consolidant la ciutat espiritista).

La importància dels espiritistes a Barcelona va lligada a la importància de la ciutat industrial amb un port de primera, que té importants moviments socials i intel·lectuals. Va lligada a la revolució obrera. Fins i tot, a l'anarquisme. I és que l'espiritisme com a moviment va néixer amb la modernitat, en el context de la revolució científica i també del positivisme.

No és fer moure taules

L'espiritisme no és, com molta gent es pensa, fer moure taules o fer moure un got per posar-se en contacte amb el més enllà, fer les *ouïjas* famoses. No. Els espiritistes no van ni amb amulets ni amb boles de vidre (“als centres espiritistes catalans no trobarà ni espelmes, ni pràctiques endevinatòries”, expliquen). Les seves creences són profundes i es basen en l'existència dels esperits, en la llibertat individual i, sobretot, en la reencarnació.

“Partint d'una base cristiana,

els espiritistes creuen que les persones no naixem ni morim sinó que Déu ens ha creat com a ànimes, o esperits, i el que fem és reencarnar-nos. Quan naixem estem vius i quan morim continuem vius tot i que hem deixat el cos material, que tornem a adquirir quan ens reencarnem”, explica Jordi Puig i Martín, sociòleg expert en religions que ha estudiat extensament la creença. Segons Puig, “pels espiritistes, els esperits

Els espiritistes creuen en la supervivència de l'esperit després de la mort del cos físic

poden quedar-se sense reencarnar i, mentre no es reencarnen, poden mantenir contacte amb els humans. I aquí és on entren els mèdiums, que són els qui aconsegueixen posar-se en contacte amb els esperits”. El Centre Espiritista Amalia Domingo Soler especifica que la mediumnitat és una eina de comunicació amb els esperits però no un mitjà de subsistència i, en cap cas, un *modus vivendi* per als que es diuen espiritistes. Puig no té cap dubte que l'espiritisme és una religió i argumenta que, entre altres coses, “tenen un cos doctrinal i s'agrupen col·lectivament”.

En tot cas, però, no seria una religió emmarcada en el concepte tradicional, precisament perquè va néixer quan les religions tradicionals van començar a ser qüestionades. “No tenen sacerdots ni objectes religiosos i quan es troben, debaten i reflexionen sobre els textos espiritistes”, explica Jordi Puig.

'El llibre dels esperits'

L'espiritisme com a moviment en si va néixer a principis del convuls segle XIX quan Allan Kardec, un intel·lectual francès, mestre i pedagog, a partir de l'observació de fenòmens aparentment inexplicables va començar a estudiar la relació entre les persones i el món espiritual i a determinar tècniques per contactar amb aquestes formes espirituals desconegudes. L'abril del 1857 va publicar *El llibre dels esperits*, que, sobre una base cristiana, recull les revelacions que els esperits li van fer. Aquí neix l'espiritisme com a doctrina.

L'aposta per l'espiritualitat lliure i l'antijerarquia van posar la religió espiritista al punt de mira de la dictadura franquista, que els va voler aniquilar. La repressió va ser tan dura que recuperar-se ha costat uns anys de democràcia. Però el pes de la història a Barcelona mana. ■